

podle něhož jest proti usnesením odvolacího soudu v nepatrných věcech rekurs vůbec vyloučen.

Podle u h e r s k é h o civilního řádu, zák. čl. I.: 1911, nevznikne naše otázka už z toho důvodu, že tento řád nezná našeho § 519, nač patrně při zákoně z 1. dubna 1921 č. 161 Sb. z. a n. bylo zapomenuto (srv. H o r a, Civilní řád soudní na Slovensku str. 127 n.).

Jistě názor našimi vědci v oboru civilního řízení tak propracovaný by pro své věcné přednosti zasloužil, aby se nejvyšší soud odklonil od ustálené praxe ve prospěch konklusí, k nimž došel prof. H o r a (Odvolání str. 142 — srv. o nich O t t ů v výrok v jeho posudku str. 90):

»Poměr §u 519 č. 2 k ustanovení §u 519 č. 3 je tedy tento: Proti usnesením soudu odvolacího, zmatečnost rozsudku první instance vyslovujícím (§ 519 č. 2), je rekurs **vždycky** přípustný, ale rekurs tento **nemá vždycky** odkládacích účinků; tyto účinky nastávají **jenom tehdy** pojal-li soud odvolací do svého usnesení zároveň výhradu v § 479 I uvedenou. Naproti tomu ve případech §u 519 č. 3 je rekurs přípustný **jenom výjimečně**, pojal-li totiž soud odvolací do svého usnesení výhradu v § 519 č. 3 blíže naznačenou. Ale je-li tato podmínka splněna, pak má tento rekurs **nutně vždy** účinky odkládací.«

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

K darování nemovitosti není potřebí vkladné listiny, nýbrž stačí skutečné odevzdání do držby.

Žalobu na pozůstalost po P—ovi na uznání vlastnictví hospodyně téhož R—ové k domu čp. 161 v N. a vydání listiny způsobilé ke knihovnímu vkladu práva vlastnického k tomuto domu pro žalobkyni zemský civ. s. v P. i vrchní zemský soud v P. zamítl, poslední z toho důvodu, že když dle §§ 426, 427 a 428 obč. zák. stačí k nabytí věci pouhé odevzdání věci z ruky

do ruky nebo symbolické znamení nebo prohlášení směřující k odevzdání, že jest dle §§ 431, 432 obč. zák. k nabytí věci nemovité zapotřebí zápisu do veřejných knih na základě ověřené listiny v platné formě. A poněvadž jedná se v daném případě o darování věci nemovité, jest třeba listiny, která má náležitosti § 433 obč. zák. a zákona z 25. července 1871 č. 76 ř. z. Ani této listiny, ani knihovního zápisu tu není a proto také o nabytí darované věci nelze mluvit.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších stolic a vrátil věc soudu I. stolice s poukazem, aby jednal dále a rozhodl znovu a při tom také vzal zřetel na útraty odvolacího řízení s tímto odůvodněním:

Právního názoru odvolacího soudu, že k darování nemovité věci je nutně zapotřebí knihovního vkladu, nelze sdílet. Ustanovením požadavku »skutečného odevzdání« v § 943 obč. zák. projevuje se zřetelně zákonodárcův úmysl vyjmouti z velkých předpisů formálních jenom takové případy, v nichž přistupuje k darovací smlouvě ještě jiný, od této rozličný, jako »odevzdání« poznatelný úkon. — Úkon tento musí býti smysly vnímatelný, na venek poznatelný a musí býti tak uzpůsoben, aby se z něho nepochybně projevovala vážná vůle dárcova, že má předmět darování ihned přejíti z dárcovy držby do držby obdarovaného. Při superrevisi obč. zákona bylo u příležitosti usnesení, aby předpis § 943 obč. zák. byl zachován, výslovně řečeno: »zamýšlel-li dárcé vážně věc darovati, pak ji odevzdej, nebo vydej listinu.«

Z toho vyplývá, že doslov § 943 obč. zák. »skutečné odevzdání« má v protivě k pouhému slibu darovacímu význam okamžitého provedení právního důsledku smluvního, darováním zamýšleného.

Dovolatelka tvrdila a o tom důkazy nabízela, že zemřelý P. koupil dům, o který běží, pro ni, dům ten jí daroval, že jí vydal od něho všechny klíče, že ona dar tento přijala a od té doby užívala ho vlastnický, že se do domu toho odstěhovala, dala si k němu upravití svým nákladem zahradu, že z něho dostávala činži, že P. zamýšlel knihovně provésti převod domu, že ona ho žádala, aby se to k vůli daním prozatím nestalo, a pak že to bylo znemožněno dárcovou smrtí.

Je-li tomu tak, pak by šlo o »skutečné odevzdání« podle § 943 obč. zák., poněvadž by byl sporný dům dovolatelce odevzdán do skutečného výkonu držby, a uváží-li se, že doslov »skutečné odevzdání« není nic jiného nežli protiva pouhého slibu nebo pouhé smlouvy darovací a že podle § 943 obč. zák. má i

odevzdání prohlášením (§§ 425, 528 obč. zák.) stejný význam právní jako fyzické odevzdání, uváží-li se, že podle dovolatelčina tvrzení měl P. skutečně vážnou vůli počiny shora uvedenými dovolatelce dům nejen darovati, ale i odevdati, a že ona darování jeho také přijala a na domě tom vlastnickou držbu také vykonávala, pak sluší uznati, že je vedle č. 4. i onen podle č. 2. § 503 c. ř. s. uplatňovaný důvod neúplnosti řízení opodstatněn a že nutno provéstí jí nabídnuté a vůbec jakékoliv důkazy.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 1924 č. R I 1797. *R. v. z. s. Dr. Doležal.*

Je propůjčení mlýna a spojené s ním pily za úplatu nájmem či pachtem?

Prvý soud ve sporu vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a soudní příkaz na vyklizení a odevzdání mlýna a pily žalobci zrušil s odůvodněním, že v daném případě podle smlouvy pronajaty byly pila a mlýn žalovanému k libovolnému nakládání, avšak bez povinnosti k mletí a pilaření, byly mu tudíž dány jmenované objekty k užívání a že jde o smlouvu nájemní podle § 1091 obč. z., na kterou vztahuje se ustanovení zákona k ochraně nájemců té doby platného.

Soud rekursní zrušil usnesení první stolice a nařídil jednání ve věci samé bez ohledu na namítanou nepřipustnost pořadu práva.

Poukázal v důvodech na znění § 1091 obč. z., podle něhož je rozdíl mezi nájmem a pachtem v tom, že při nájmu propůjčuje se nájemní předmět k pouhému užívání, kdežto při pachtu k tomu, aby z něho přičiněním a pilností docilováno bylo užitků, a že nutno pachtovní smlouvu spatřovati všude tam, kde hlavním účelem propůjčení místností je provozování živnosti s vynaložením zdatné činnosti hospodářské, kde tedy jde o hospodářské využití věci. Tak tomu je i v daném případě, kde mlýna a pily nelze už podle obecného pojmu jinak hospodářsky rozumně užívat, než když se pachtýř o provozování živnosti mlynářské a řezání dřeva svou prací přičiní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu s odůvodněním:

V tomto sporu je prozatím řešiti jen otázku, zda jde o pacht či nájem. Dovolací rekurs postřehl sice správně rozdíl mezi oběma, záležející v tom, zda předmět smlouvy dává se